

הסיפור של גלרט

ויילס

בצפון ויילס חי פעם נסיך בשם ללוולין. הוא התאהב פעם בנערה יפה בשם ריאנון ונולד להם ילד יפה שקראו לו דאפפיד. דאפפיד היה ילד בעל עיניים כחולות ושער זהוב והוא היה גאוותם של הוריו. בארמונם היו משרתים רבים שעזרו להם לדאוג לנסיך הקטן, אך דאפפיד אהב מעל הכל את הכלב גלרט.. גלרט נמצא תמיד ליד דאפפיד ושמר עליו ומנע ממנו למעוד וליפול והוביל אותו חזרה לארמון אם הילד יצא החוצה רחוק מדי. דאפפיד אהב את הוריו והעריץ את אביו. במשחקיו הוא ניסה לדמיין את עצמו ללוולין כאילו יוצא לצייד עם כלבו, וצחוק הילד במשחקו שימח את כולם בארמון. ללוולין היה נסיך טוב אבל הוא אהב גם לבלות. הוא אהב לרכב ולצוד חזירי הבר

שסיכנו את שדות נתיניו, ויחד עם זאת היו לסעודה טובה במסיבות. פעם יצא עם אישתו ריאנון ועם בנו הקטן דאפפיד לטירת דיגנווי לצייד. כל החבורה רכבה בשדות וחיפשה חזירי בר אבל דאפפיד נשאר בבית, עם המטפלת שלו ועם גלרט, כלבו הנאמן. הצייד לקח זמן רב אך בסוף החבורה חזרה לטירה עם חזיר בר גדול נישא על מוטות. כשללוולין וריאנון התקרבו לטירה גלרט רץ לקראתם בעליזות. ללוולין הביט בכלב. "נראה שגם גלרט יצא לצוד" אמר "אני רואה דם על לסתות שלו." ריאנון נבהלה נורא. "דאפפיד!" קראה ורצה לטירה כשללוולין מיד אחריה. את הילד לא ראו בשום מקום, לא אותו ולא את המטפלת. ללוולין כעס "הכלב התפרא והרג את בני!" קרא. הוא תפס את חרבו ודקר בו את גלרט בלבו. באותו הרגע הם שמעו זעקה. ללוולין נדחף בין קהל המשרתים ופתאום מצא את

המטפלת עם דאפפיד לידה, מסתתרים תחת
ספסל אבן גדול. לידם מונחת הייתה גוויתו
של זאב גדול.

"הזאב תקף אותנו" יבבה המטפלת "אבל
גלרט קפץ והרג את הזאב והציל את חיינו!"
ללוולין לקח את בנו אל זרועותיו וניגש לכלב
הגוסס. הוא קרע ברך לידו ובכה מרוב ברוב
צער ויגון. הכלב הביט עליו ברוך, ליקק את ידו
ומת.

ללוולין דאג שהכלב יקבר בכבוד רב והעמיד
על קברו מצבה מיוחדת. המקום בו קבור
הכלב נקרא "באדד גלרט" שפירושו קברו של
גלרט, והסיפור מסופר עד היום.

מסופר שמאז ללוולין לא חייך אף פעם
ושחינך את בנו לא פעול בחופזה, אבל תמיד
לשקול כל העובדות לפני ההחלטה. ודאפפיד
גדל והיה לנסיך מכובד, אך מעולם לא שכח
שאת חיוו הציל כלבו גלרט הנאמן.